

FŐLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐDALSNAKI

Rovatok

Címlap

Ma történt

Gazdag István: A Faurisson-ügy

antidogma.hu, cs, 1989/11/30 - 15:22 [Soá-mánia](#)

1989. szeptember közepén a franciaországi Vichyben három fiatal rátámadt egy idősebb férfira, akit a brutális bántalmazás következtében borda- és állkapocstöréssel kórházba került. Mindennapos eset – mondhatná bárki némi cinizmussal. Az ügy hullámai azonban a mai napig sem ültek el, és hogy az eset oly nagy visszhangra talált a francia sajtóban, annak oka a tettesek és főleg – a még mindig ápolásra szoruló – áldozat kilétében keresendő.

Az AFP hírügynökséghez eljuttatott üzenetükben a Zsidó Emlékezet Fiai (FMJ) nevű, eddig ismeretlen cionista csoport aktivistái vállalták a felelősséget az akcióért. „Hazugságaival ez az egyén áll az auschwitz karmelita-ügy mögött, amely súlyosan szembeállítja a zsidókat és a katolikusokat... A Soá tagadói vigyázzanak, többé már nem hazudhatnak büntetlenül!”, áll többek között a kommunikációjában.

Robert Faurisson professzor, akin a támadás elkövetői példát statuáltak, azzal vált híressé (vagy inkább hírhedtté) világszerte, hogy kétségbe merete vonni az emberirtó gázkamrák létezését, és ezzel a II. világháborúval kapcsolatos revizionista történelemszemlélet egyik vezéralakjává vált. Az előzmények a '60-as évekbe nyúlnak vissza. Faurisson, aki latint, görögöt és franciát tanít a lyoni egyetemen és egészében véve teljesen „normális” életpályán halad, akkoriban ismerkedik meg egy bizonyos Paul Rassinier írásaival. Ezekben a szocialista beállítottságú volt ellenálló, parlamenti képviselő és buchenwaldi deportált nem kevesebbet állít, mint hogy a második világháborúért a zsidókat terheli a felelősség, akik egy újabbat is ki fognak majd robbantani Izrael révén. Ugyanakkor Rassinier vitatja a koncentrációs táborokra vonatkozó egyes tanúvallomások hitelességét is, elsősorban a gázkamrák mennyiségét illetően, és azon véleményének ad hangot, hogy nem pusztulhatott el bennük annyi zsidó, hiszen – úgymond – mindenhol őket látni, és elsősorban vezető pozíciókban.

Ez volt az a „nyom”, amelyen Faurisson elindult, és ezzel kezdődik személyes kálváriája is. Valósággal mániájává válik a kérdés, és a megszállottak kirtásával veti bele magát a kutatásba. Áttanulmányozza az archívumokat, keresve az ellentmondásokat és hazugságokat, végiglátogatja az egykori náci koncentrációs táborokat, felkutatja és kifaggatja a volt öröket és rabokat. Végül bizonyossággá vagy inkább hitté válik számára: az emberirtó gázkamrák soha nem is léteztek.

Elméletét, ezt a „jó hírt” 1977-ben publikálja a Défense de L'Occident (A Nyugat védelme) című fasisztoid lapban. Az eredmény nem marad el: állásából eltávolítják, heves támadások érik a sajtóban, majd perek sorozata következnek. Mindenek ellenére jöttányit sem enged álláspontjából, sőt szinte keresi a mártíromságot az évszázad tabujára, a „cionisták blöffje” elleni harcában. Időközben meglepő szövetségesekre talál. Egy ultrabalas párizsi könyvesboltos, Pierre Guillaume és elvbarátai veszik védőszárnyuk alá. E szövetségben, bármennyire „természetellenesnek” is tűnik, van némi logika. A csoport tagjai szerint minden rezsim egyforma: a koncentrációs táborok rémségei nem haladják meg a gulágét, és Sztálin totalitarizmusa nem különbözik Hitlerétől. A felfogása miatt üldözött, kiátkozott és kiközösített Faurisson, e „feddhetetlen ember”, e „rendkívüli elme” védelmére valóságos lobbiszerveződik. A véleménynyilvánítás szabadsága nevében, a hivatalos „igazságok”, a dogmatizmus gyűlöletétől vezéreltetve olyan – minden (antiszemita) gyanú felett álló – személyiségek lépnek a sorompóba, mint Noam Chomsky, a neves amerikai (zsidó származású) nyelvész, Serge Thion szociológus, a francia CNRS (azóta eltávolított) kutatója vagy Jean Tulard ismert történész. „A túrhetetlen intolerancia” című pamflet aláírói között az ugyancsak zsidó Gaby Cohn-Bendit, a '68-as párizsi diákvezér, Daniel fivére is szerepel.

A Guillaume-csoport vállalkozik Faurisson életművének a kiadására is, amely 1980-ban jelenik meg Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire - La question des chambres a gaz (Emlékeztető védekezésül azok ellen, akik a történelem meghamisításával vádolnak - A gázkamrák kérdése) címmel. A több száz

Február 7.

1386. február 7. A budai várban véres „puccsot” követnek el II. (Kis) Károly király ellen. Az Erzsébet anyakirálynő és lánya, Mária érdekében és cinkosságával Garai Miklós volt nádor által kitervelt merényletet több országnagy – köztük Garai és Alsányi Bálint pécsi püspök – jelenlétében Forgách Balázs követi el, kardjával orvul Károly fejére sújtva. Ezután a súlyosan sérült királyt Visegrádon fogságba vetették, és valószínűleg méreggel végeztek vele. Hívei alig fél évvel később megbosszulták halálát: a garai vár közelében lemészárolták Garait és Forgáchot, Erzsébetet Novigrádon megfojtották, Máriát pedig fogságba vetették.

1636. február 7. IV. Fülöp spanyol király leirata szerint a korona gyarmatainak számos kóbor pap vándorolt, akik a legkülönfélébb bűncselekményeket követték el. Az egyházi személyek jellemzéséről készült korabeli királyi okiratokban ilyen jelzők szerepelnek: „idióták”, „züllöttek”, „kapzsig”,

„tanulatlanok”, „botrányhősök” és hasonlók. (Vö. 1921. február 17.)

1945. február 7. „A lengyelek annyira német területet foglalhatnak el, amennyit csak akarnak. (...) Tudatában vagyok annak, hogy sok angolt sokkol az a gondolat, hogy emberi lények millióit erőszakkal át lehet telepíteni, engem azonban egyáltalán nem. (...) Már megöltünk hat-hétmillió németet, tehát elég hely van Németországban a keleti régiókban élő németek számára”, jelenti ki Churchill a brit parlamentben. (Vö. 1945. február 4.)

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
 Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- Felhasználó létrehozása
- Elfelejtett jelszó

Navigáció

- Friss tartalom
- Hírolvásó

Kiva Microfinance

"Loans that
Change Lives."
Make a
Difference and
Lend Today!

Public Service Ads
by Google

oldalas, gondosan dokumentált munkából, e „korszakos jelentőségű műből” a maga teljességében bontakozik ki a szerző felfogása, aki az emberirtó gázkamrák létezésének a tagadásától eljut magának a zsidógenocídiumnak, a náci rendszer legfőbb sajátosságának a tagadásáig.

„Lényegében cionista eredetű kitalálásról van szó, olyan politikai-anyagi vonzattal, amelynek Izrael Állam a fő hasznélvezője. Hitler sohasem rendelte el egyetlen ember megölését sem faja vagy vallása miatt”, állapítja meg egyebek közt Faurisson. Azóta, hogy 1952. szeptember 10-én Adenauer kancellár, Móse Sarett izraeli külügyminiszter és Nahum Goldman, a Zsidó Világkongresszus elnöke megkötötte a zsidó közösségnek (Héber Állam, különböző szervezetek, családok és magánemberek) fizetendő német jóvátételről szóló egyezményt, az NSZK több mint 70 milliárd (!) márkát áldozott erre a célra. Érthető tehát – így Faurisson –, miért ragaszkodnak annyira a zsidók a hatmillió áldozat fikciójához. Szerinte ugyanis ez a szám erősen túlzó. Állítását alátámasztandó – többek között – Fred Leuchter mérnököt, a halálra ítélték ciánllal történő kivégzésének amerikai specialistáját idézi, aki a Lengyelországban található koncentrációs táborok gázkamráinak a vizsgálata alapján „minden kétséget kizáróan” alkalmatlannak minősítette ezeket emberi élet kioltására.

A gázkamrák „mítosza” egyébként csak részben lenne „zsidó találmány”, és egyes győztes államok is alaposan hozzájárultak a létrejöttéhez. Elsősorban az Egyesült Államok, amelynek a vezetői alkalmas módszert láttak a náci Németország befekettetésében ahhoz, hogy sikeresen bagatellizálják a jaltai konferencia egyik titkos klauzuláját, amelynek értelmében több mint kétmillió Nyugatra menekült szovjet állampolgárt szolgáltattak ki Sztálinnak a háború végén, akikre halál vagy deportálás várt. Ehhez, valamint Hirosimához, Nagaszakihoz és az általuk elkövetett más mézárásokhoz szolgáltatott volna alibit az „állítólagos holokauszt”.

Saját kutatásainak utólagos megerősítését látja Faurisson a Nemzetközi Vöröskereszt Népszám-nyilvántartó Szolgálatát által 1984 januárjában közzétett statisztikában is, amely a kérdéses időpontban 282. 077 halálesetet regisztrált a náci koncentrációs táborokban. Ez a szám – noha csak ideiglenes és nyilvánvalóan növekvő tendenciájú – hozzávetőlegesen képet adhat a táborokban meghalt emberek nagyságrendjéről, amely valószínűleg meghaladja majd a négyszázezret, de előreláthatólag nem éri el a félmilliót – és közülük a többség nem zsidó származású volt.

Téziseivel Faurisson tudományos vitát akart kiváltani, ehelyett merev elutasítás és boszorkányüldözés jutott osztályrészül. Az 1972-ben hozott, azóta sokat bírált ún. „antirasszista” törvény értelmében könyvének megjelenése után röviddel ismét perbe fogták, és „faji kisebbség elleni propaganda szítása” címén elítélték. „Mindenesetre a fal, amelyet csöndből építettek köré, leomlott – és ez már győzelem”, vélekedik Pierre Guillaume.

A bíróságok kompetenciája a történelem megítélésében igencsak kétséges. Erőszakos módszerekkel – legyen az törvényi vagy fizikai erőszak – az ilyen ügyekben nem lehet döntésre jutni. A revizionizmus Faurisson nevével fémjelzett iskolájának már eddig is szép számú híve akadt. A zsidóságnak mindenesetre nem lenne szüksége efféle „reklámra” – sugallták végkövetkeztetésül a francia lapok, az elvi viták ily módon történő „rendezését” csaknem egyöntetűen elítélő közvéleményre utalva. Az ilyen és hasonló módszerek, bármennyire jogos és méltányolható érzélem motiválja is őket, csak felhasználóknak ártanak. Feltételezhető – figyelmeztet a francia sajtó –, hogy az elszennvedett tettelegesség csak újabb glóriát von majd Faurisson professzor feje köré.

Világ, 1989. november 30.

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges